

Sygn. akt I Ca 184/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

Sędziowie SSO Iwona Podwójniak

SSR del. Ewa Grzybowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa J. P.

przeciwko Towarzystwu (...) SA z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 31 marca 2015 roku, sygnatura akt I C 1095/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 w ten sposób, iż określone w punkcie 1 odsetki ustawowe zasądza od dnia 29 marca 2012 roku do dnia zapłaty w miejsce odsetek ustawowych od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie z powództwa J. P. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zadośćuczynienie zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 7.500,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty, natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Sąd pierwszej instancji orzekł także o kosztach procesu.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się powódka, która zaskarżyła je w części oddalającej powództwo co do odsetek ustawowych od kwoty 7.500 zł od dnia 29 marca 2012 roku do dnia 30 marca 2015 roku.

Apelująca przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, tj. art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i w konsekwencji przyjęcie, że odsetki należą się od dnia wyrokowania, a nie od daty 29

marca 2012 roku, tj. od dnia następnego po decyzji pozwanego o odmowie wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia jako kończącej proces likwidacji szkody.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dodatkowych odsetek ustawowych od kwoty 7.500 zł od dnia 29 marca 2012 roku do dnia 30 marca 2015 roku oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń.

Należy tylko dodać, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału dowodowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Trafny jest zarzut apelującej dotyczący przyjęcia przez Sąd wadliwej daty początkowej odsetek od zasądzzonego zadośćuczynienia, to jest naruszenia art. 481 k.c.

w zw. z art. 455 k.c. poprzez przyjęcie, że data wyrokowania jest prawidłowym terminem początku biegu odsetek.

Jakkolwiek prezentowane w tej materii poglądy doktryny i judykatury nie należą do stałych i niezmiennych, to wyrażone przez Sąd pierwszej instancji stanowisko nie zasługuje na akceptację Sądu Okręgowego. Wskazać należy, że odsetki za opóźnienie należą się wierzycielowi od chwili wymagalności świadczenia. Dłużnik ma obowiązek spełnić świadczenie pieniężne dopiero od chwili, gdy zostało ono w dostateczny sposób skonkretyzowane poprzez m.in. wskazanie jego wysokości, od tej chwili bowiem można mówić o "świadczeniu pieniężnym" w rozumieniu wskazanego przepisu. Od wskazania kwoty dochodzonego świadczenia pieniężnego zależy ustalenie daty wymagalności roszczenia i daty płatności odsetek. W przypadku zadośćuczynienia odsetki stają się wymagalne od momentu wezwania o zapłatę sumy głównej. Z charakteru zadośćuczynienia, którego wysokość zależy od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swej istoty trudno wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika i odsetki za opóźnienie należą się wierzycielowi od tego właśnie momentu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r., sygn. akt II PR 257/70, OSNC 1971/6/103, wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2010 r. sygn. akt III CSK 308/09). Jak wskazuje Sąd Najwyższy, zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 455 k.c. ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do jego wykonania. Nie ma przy tym znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności danej sytuacji. Możliwość przyznania przez Sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznanej krzywdzie i jej rozmiarze. Mimo pewnej swobody sądu przy orzekaniu o wysokości zadośćuczynienia wyrok zasądający nie ma charakteru konstytutywnego, ale deklaracyjny (por. wyroki Sądu Najwyższego 30 stycznia 2004 r. I CK 131/03 OSNC 2005/2/40, z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt I CK 7/05, niepubl., 26 listopada 2009 r. III CSK 62/09 niepubl.).

W realiach niniejszego postępowania do konkretyzacji wysokości zadośćuczynienia doszło już na końcowym etapie postępowania likwidacyjnego, tj. w dniu 28 marca 2012 roku, kiedy pozwany wydał decyzję o odmowie wypłaty

dalszej kwoty zadośćuczynienia. Zakład ubezpieczeń dysponował wówczas pełną dokumentacją szkodową i wiedział o wszystkich okolicznościach uzasadniających przyznanie zadośćuczynienia na podstawie załączonych przez powódkę dokumentów. Wobec tego należy przyjąć, że stan opóźnienia po stronie pozwanego powstał już w dniu 29 marca 2012 roku.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1. i 2. w ten sposób, iż określone w punkcie 1. odsetki ustawowe zasądził od dnia 29 marca 2012 roku do dnia zapłaty w miejsce odsetek ustawowych od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd drugiej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który pozwany przegrał w instancji odwoławczej w całości.

Sąd obciążył także pozwanego poniesionymi przez powódkę kosztami zastępstwa prawnego w wysokości 300 zł, którą to kwotę Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 3), § 12 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490.).